

Tvivlets tanke

Tanken går som tanken gör ibland. Som om den trevar sig fram i ett mörkt rum. Känner på det som kommer i dess väg. Prövar om det går att hålla i eller om det ska falla sönder när greppet hårdnar.

Jag tänker att så var det nog för Tomas, den där lärjungen som tvivlade på att Jesus hade uppstått. Och vem kan tänka annat än att det gör han väl väldigt rätt i! En sönderslagen människa, en snickare, spikad på ett kors, en som bevisligen är död och begravnen, skulle han vara Gud? Och som om detta inte var svårt nog att tro, att en människa är Gud, så säger de att han har varit i dödsriket och kommit tillbaka.

Omöjligt, tänkte Tomas. Omöjligt tänker jag. Och ”omöjligt” jagar sedan min tanke och får den att rusa runt i det mörka rummet, slå ner och slå sönder allt som kommer i dess väg; omöjliga födelse, omöjliga uppståndelse, omöjliga försoning, omöjliga nattvard, omöjliga dop, omöjliga tro...

Vad det verkligen så här det var menat att det skulle bli, prövar tanken? Att kärleken som blev människa, skulle kvävas i en uppspikad, torterad kropp, förödmjukad till sista andetaget? Tänk om han hade fel trots allt, den korsfäste? Han som berättade om försoning i bilder av en pappa som sluter sin son i famnen igen, efter dagar och år av längtan efter en grabb som gick vilse i livet.

Skapa ord i mig, ber tanken! För att fatta det som inte går att förstå, ana det som inte går att begripa och tänka det som är omöjligt. Ja, gör det omöjliga med mig själv!

Då är det som om Gud menar att, att nu kan tvivelstanken få vila sig och påminner om en annan Tomas´ ord:

*Inne i den väldiga romanska kyrkan
trängdes turisterna i halvmörkret.
Valv gapade bakom valv och ingen överblick.
Några ljuslågor fladdrade.
En ängel utan ansikte omfamnade mig
och viskade genom hela kroppen:
”Skäms inte för att du är människa, var stolt!
Inne i dig öppnar sig valv efter valv oändligt.
Du blir aldrig färdig, och det är som det skall.”
Jag var blind av tårar
och föstes ut på den solsjudande piazzan
tillsammans med Mr och Mrs Jones,
Herr Tanaka och Signora Sabatini
och inne i dem alla öppnade sig
valv bakom valv oändligt.
(Tomas Tranströmer)*

Först då anar tanken att alltihop inte handlar om Guds plan för sin son, snickaren från Nasaret, utan att allt handlar om Guds längtan efter oss människor. Ungefär som en förälder som sluter sitt barn i famnen igen, efter dagar och år av längtan till den som varit borta länge.

Kjell Gårdman, kyrkoherde i Norberg – Karbennings församling